

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 maja 2017 r.

A. Z. została oskarżona o to , że w okresie od 20 lutego 2013 roku do 2 lutego 2015 roku w W., woj. (...) prowadząc działalność gospodarczą w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, będąc podatnikiem zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych uporczywie nie wpłacała w ustawowym terminie tj. do dnia 20 następnego miesiąca, a za miesiąc grudzień w terminie złożenia zeznania, na rachunek Urzędu Skarbowego w W. zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych za następujące miesiące: styczeń 2013r. w kwocie 201,00 zł, luty 2013r. w kwocie 57,00 zł, marzec 2013r. w kwocie 10,00 zł, kwiecień 2013r. w kwocie 332,00 zł, maj 2013r. w kwocie 58,00zł, czerwiec 2013r. w kwocie 60,00 zł, lipiec 2013r. w kwocie 4,00 zł, sierpień 2013r. w kwocie 70,00 zł, wrzesień 2013r. w kwocie 62,00 zł, październik 2013r. w kwocie 472,00 zł, listopad 2013r. w kwocie 1.093,00 zł, grudzień 2013r. w kwocie 254,00 zł, styczeń 2014r. w kwocie 95,00zł, luty 2014r. w kwocie 66,00zł, marzec 2014r. w kwocie 291,00 zł, kwiecień 2014r. w kwocie 578,00 zł, maj 2014r. w kwocie 211,00 zł, czerwiec 2014r. w kwocie 19,00 zł, lipiec 2014r. w kwocie 85,00 zł, sierpień 2014r. w kwocie 49,00 zł, wrzesień 2014r. w kwocie 51,00 zł, październik 2014r. w kwocie 172,00 zł, listopad 2014r. w kwocie 482,00 zł, grudzień 2014r. w kwocie 255,00 zł, w łącznej wysokości 5.027,00 zł należności głównej, czym naruszyła przepisy art. 21 ust. 1 Ustawy z dnia 20 listopada 1998r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U. Nr. 144, poz. 930)

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

oraz o to , że w okresie od 27 grudnia 2013r. do 27 lipca 2015r. w W., woj. (...) prowadząc działalność gospodarczą w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, uporczywie nie wpłacała w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w W. podatku od towarów i usług za następujące miesiące: listopad 2013r. w kwocie 351,00 zł, kwiecień 2014r. w kwocie 81,00 zł, maj 2014r. w kwocie 58,00 zł, sierpień 2014r. w kwocie 49,00zł, grudzień 2014r. w kwocie 1,00zł, styczeń 2015r. w kwocie 48,00 zł, luty 2015r. w kwocie 59,00 zł kwiecień 2015r. w kwocie 528,00 zł, maj 2015r. w kwocie 849,00zł, czerwiec 2015r. w kwocie 55,00 zł, w łącznej wysokości 2.079,00 zł należności głównej, czym naruszyła przepisy art. 103 ust.1 Ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.)

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Wyrokiem nakazowym Sadu Rejonowego w W. z dnia 23 maja 2016 r. uznano A. Z. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów stanowiących wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to , na mocy art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 50 § 1 k.k.s. wymierzono jej łącznie karę grzywny w wysokości 1500 złotych oraz obciążono ją kosztami sądowymi (k. 6- 7).

Od tego wyroku w terminie oznaczonym treścią art. 506 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. sprzeciw wniósł obrońca z wyboru oskarżonej domagając się w nim niewinnienia obwinionej od zarzucanego czynu (k. 13).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

A. Z. od dnia 3 października 2006 r. do dnia 30 września 2015 r. prowadziła jako osoba fizyczna działalność gospodarczą pod firmą Zakład Handlowo Usługowy (...) z siedzibą w W. przy ul. (...). Oskarżona prowadziła działalność w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli (kod (...)).

Faktycznie głównym źródłem przychodów zakładu prowadzonego przez oskarżoną było świadczenie usług w zakresie wulkanizacji i wymiany opon.

Z uwagi na charakter świadczonych usług, ich jednostkową wartość, nie przyjmowała płatności kartą kredytową lub płatniczą. Płatności za usługi realizowane były przez klientów głównie gotówką. Jedyne klienci instytucjonalni jak (...) SA w W. czy (...) Spółka z o.o. w W. za świadczone na ich rzecz usługi płacili przelewem. Nie byli to jednak – z uwagi na zakres zleczanych oskarżonej usług- znaczący jej klienci.

W okresie lat 2012 – wrzesień 2015 r. oskarżona zatrudniała jednego pracownika – D. W. – w wymiarze 1/2 etatu.

(wyjaśnienia oskarżonej A. Z. – k. 27 – 29, informacja z (...) dotycząca oskarżonej)

W okresie od 20 lutego 2013 r. do 2 lutego 2015 r. A. Z., będąc podatnikiem zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych nie wpłacała w ustawowym terminie tj. do dnia 20 następnego miesiąca, a za miesiąc grudzień w terminie złożenia zeznania, na rachunek Urzędu Skarbowego w W. zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych za następujące miesiące: styczeń 2013r. w kwocie 201,00 zł, luty 2013r. w kwocie 57,00 zł, marzec 2013r. w kwocie 10,00 zł, kwiecień 2013r. w kwocie 332,00 zł, maj 2013r. w kwocie 58,00zł, czerwiec 2013r. w kwocie 60,00 zł, lipiec 2013r. w kwocie 4,00 zł, sierpień 2013r. w kwocie 70,00 zł, wrzesień 2013r. w kwocie 62,00 zł, październik 2013r. w kwocie 472,00 zł, listopad 2013r. w kwocie 1.093,00 zł, grudzień 2013r. w kwocie 254,00 zł, styczeń 2014r. w kwocie 95,00zł, luty 2014r. w kwocie 66,00zł, marzec 2014r. w kwocie 291,00 zł, kwiecień 2014r. w kwocie 578,00 zł, maj 2014r. w kwocie 211,00 zł, czerwiec 2014r. w kwocie 19,00 zł, lipiec 2014r. w kwocie 85,00 zł, sierpień 2014r. w kwocie 49,00 zł, wrzesień 2014r. w kwocie 51,00 zł, październik 2014r. w kwocie 172,00 zł, listopad 2014r. w kwocie 482,00 zł, grudzień 2014r. w kwocie 255,00 zł - w łącznej wysokości 5.027,00 zł należności głównej.

Nie oznacza to, iż oskarżona w ogóle nie dokonała wpłat na pokrycie przedmiotowych zobowiązań. Wpłaty za miesiące od stycznia do września 2013 r. włącznie zostały bowiem dokonane w pełnej wysokości lecz w każdym przypadku z kilkudniowym uchybieniem terminu.

Brak było wpłat za miesiące od października 2013 r. do czerwca 2014 r. włącznie. Za miesiąc lipiec wpłata była jedynie częściowa. Za miesiące od sierpnia do listopada 2014 r. włącznie wpłaty w pełnej wysokości nastąpiły z uchybieniem terminu, z tym iż za listopada wpłata obejmowała jedynie część należnej kwoty.

W grudniu 2014 r. brak wpłaty należnego zobowiązania.

Spowodowało to zaległości w zakresie należności głównej w wysokości 3739 złotych.

W okresie od 27 grudnia 2013r. do 27 lipca 2015r. A. Z. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, nie wpłacała w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w W. podatku od towarów i usług za następujące miesiące: listopad 2013r. w kwocie 351,00 zł, kwiecień 2014r. w kwocie 81,00 zł, maj 2014r. w kwocie 58,00 zł, sierpień 2014r. w kwocie 49,00zł, grudzień 2014r. w kwocie 1,00zł, styczeń 2015r. w kwocie 48,00 zł, luty 2015r. w kwocie 59,00 zł kwiecień 2015r. w kwocie 528,00 zł, maj 2015r. w kwocie 849,00zł, czerwiec 2015r. w kwocie 55,00 zł, w łącznej wysokości 2.079,00 zł należności głównej.

Na poczet powyższej należności oskarżona nie dokonała jakiegokolwiek wpłaty tak w terminie jak i po jego upływie.

(zestawienie o wpłatach i terminach wpłat podatku zryczałtowanego dochodowego i (...) – k. 2- 5).

Wskazane wyżej zaległości podatkowe nie są jedynymi zobowiązaniami finansowymi ciążącymi na oskarżonej.

Jak wynika z przedłożonego przez oskarżyciela skarbowego zestawienia sporządzonego według daty 26 września 2016 r. na A. Z. ciążą zobowiązania z tytułu podatku (...) i podatku (...) za lata 2012 – 2015 r. w łącznej wysokości – wraz z odsetkami od zaległości podatkowych – 46.261 zł.

(informacja o zaległościach podatkowych oskarżonej według stanu na dzień 26 września 2016 r. – 23 – 25)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. A. U. , wg informacji na dzień 11 października 2016 r. prowadził przeciwko dłużnikowi A. Z. pięć postępowań egzekucyjnych.

Łączna wartość zobowiązań względem tych wierzycieli wynosiła 205.298,19 zł.

Postępowania egzekucyjne prowadzone przeciwko dłużnicze były jednak bezskuteczne. Nie zdołano wyegzekwować żadnych należności , podobnie jak i w sześciu postępowaniach egzekucyjnych prowadzonych przeciwko A. Z. w latach 2012- 2013. Komornik dokonał natomiast zajęcia nieruchomości stanowiącej własność oskarżonej celem jej sprzedaży licytacyjnej.

(informacja komornika wraz z kopiami postanowień – k. 26, 33 – 46)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. M. W. prowadziła wobec A. Z. dwa postępowania egzekucyjne. Oba postępowania umorzono wobec bezskutecznej egzekucji. Jedno z postępowań – w sprawie (...) wszczęte w dniu 30 listopada 2015 r. dotyczyło egzekucji kary grzywny orzeczonej wyrokiem w sprawie (...) tutejszego Sądu . W toku postępowania wyegzekwowano jedynie kwotę 656,69 zł.

(informacja komornika – k. 61)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. T. M. prowadził przeciwko oskarżonej jedno postępowanie egzekucyjne zakończone w czerwcu 2016 r. jako bezskuteczne.

(informacja komornika – k. 62)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. O. U. nie prowadził postępowań egzekucyjnych wobec A. Z..

(informacja komornika – k. 65)

Postępowania egzekucyjne przeciwko A. Z. prowadzili również Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla K. K. w K. N. G. (jedno postępowanie) oraz Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla W. M. w W. M. P. (jedno postępowanie). Egzekucja w tych postępowaniach była bezskuteczna.

(informacja komornika – k. 66 i 67)

W kwietniu , maju i czerwcu 2014 r. dłużniczka dokonała trzech dobrowolnych wpłat na sumę 2200 zł. w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. M. M. z wniosku (...) SA w W.. Dalsza egzekucja prowadzona w tej sprawie przez komornika A. U. była już bezskuteczna .

(informacja komornika – k. 70 - 73)

A. Z. jest kobietą 58 letnią , mężatką , matką pięciorga obecnie pełnoletnich już dzieci. Jest osobą o wykształceniu podstawowym.

Była karana przez Sad Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2015 r. za przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 4 k.k.s. w zw. z art. 62 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. oraz za wykroczenie skarbowe z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 2 k.k.s. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

(dane o karalności oskarżonej – k. 30 – 31, dane osobowe oskarżonej – k. 12)

Oskarżona A. Z. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów i odmówiła składania w sprawie wyjaśnień.

(wyjaśnienia A. Z. – k. 12 – 13)

W postępowaniu sądowym oskarżona również nie przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu oraz złożyła w sprawie wyjaśnienia , w których stwierdziła, iż chętnie popłaciłaby wszystkie zaległości , ale wszystkie pieniądze zabrał jej komornikU.(A.).

Miała wiele zobowiązań do spłacenia. W ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez wymienionego komornika doszło do zajęcia jej nieruchomości, a także do zajęcia konta bankowego.

Prowadziła działalność gospodarczą do końca września ubiegłego roku od 2006 roku. Prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą. Polegała ona na mechanice i wulkanizacji. W większości jej działalność polegała na usługach wulkanizacji, wymiany opon. Przy tego typu działalności gospodarczej płatności przez klientów realizowane były głównie gotówką. Nie przyjmowała płatności kartą.

Jednocześnie spłacała raty kredytów, które ją obciążały. Były to raty w E. , w F. Banku. O ile sobie przypomina to kredyty, które zaciągnęła były kredytami gotówkowymi. Kredyty te były zaciągnięte około 2010 roku. Kredyty były spłacane dotąd do kiedy miała pieniądze. Te kredyty nie zostały spłacone, wszystko jest u pana U.. Rata miesięczna kredytu w F. Banku wynosiła 630 albo 680 zł. Nie pamięta natomiast jak wysoka była rata kredytu spłacanego w E..

Zatrudniała pracownika na 1/2 etat do ostatniego września 2015 roku. Był to D. W.. Przez cały czas zatrudnia go w tym wymiarze pracy. Był u niej zatrudniony od 2012 albo 2013 roku. Dochody osiągane z działalności gospodarczej były w latach 2013-2015 jej jedynymi dochodami. W tym czasie miała na utrzymaniu córkę, która obecnie ma lat 16. Nie potrafi powiedzieć od kiedy konto jej przedsiębiorstwa było zajęte przez komornika, wie, że było to dość długo.

Należności za usługi świadczone firmom (...) były wpłacane na konto przelewem i te należności były przez komornika zajmowane. Te podmioty, nie były jakimiś znaczącymi klientami w ramach prowadzonej przez nią działalności.

Jakoś musiała sobie radzić jeśli chodzi o pozyskiwanie środków na utrzymanie córki. Pomagały jej finansowo dorosłe dzieci, które mają już własne rodziny. Dzieci zresztą pomagają jej nadal. Pomoc finansowa miała być jej świadczona przez męża ale nie wie obecnie gdzie on przebywa. Jedynie w czerwcu tego roku przesłał jej przez jakiegoś znajomego kwotę 530 zł z przeznaczeniem dla córki. Innej pomocy od niego nie otrzymuje. Obsługą finansowo księgową jej przedsiębiorstwa zajmowała się pani B. B.. Większość dokumentacji finansowo księgowej przedsiębiorstwa została jej przez księgową zwrócona. W jej dyspozycji pozostała chyba jeszcze teczka z fakturami za rok 2014.

Obecnie nie pracuje. Jest zarejestrowana w PUP w W. jako osoba poszukująca zatrudnienia – bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Nie pożyczalam pieniędzy w parabankach czy w firmach typu „chwilówka”.

Z tego co jej wiadomo to Urząd Skarbowy przyłączył się do egzekucji komorniczej komornika Sądowego. Nie pamięta kiedy się przyłączył ale było to dosyć dawno temu.

(wyjaśnienia A. Z. – k. 27 – 29)

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił przede wszystkim w oparciu o załączoną do akt sprawy dokumentację sporządzoną w Urzędzie Skarbowym w W. „dotyczącą wpłat podatku dochodowego i podatku (...) po ustawowym terminie płatności bądź kwotach podatku niezrealizowanych w całości albo w części.

Dane sporządzone w oparciu o składane przez oskarżoną deklaracje podatkowe oraz zawierające informacje co do wysokości wymaganych zaliczek, wysokości podatku podlegającego rozliczeniu, terminach płatności, wysokości dokonanych wpłat, nie były w toku postępowania kwestionowane przez oskarżoną.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione zostały również w oparciu o przedłożone przez wskazanych imiennie w uzasadnieniu komorników informacje dotyczące prowadzonych przeciwko A. Z. postępowań egzekucyjnych oraz kopie zapadłych orzeczeń.

Dokumenty te cechuje wiarygodność, nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił również częściowo w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej z postępowania sądowego. Dotyczy to w szczególności okresu i rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej, dominującego rodzaju świadczonych usług, formy płatności klientów za świadczone usługi, faktu posiadania wielu wymagalnych zobowiązań.

Nie dał natomiast Sąd wiary wyjaśnieniom oskarżonej co do jej woli uiszczenia należności podatkowych pochodzących z okresu objętego treścią zarzutów, jak też przyczyny, dla której te płatności nie zostały dokonane.

Jako w zasadzie wyłączną przyczynę, dla której oskarżona nie dokonała płatności wskazała ona, że komornik U. (był to Komornik przy Sądzie Rejonowym w W. A. U.) „zabrał jej wszystkie pieniądze”.

Tymczasem z poczynionych ustaleń wynika, iż co prawda w stosunku do oskarżonej jako dłużniczki komornik ten prowadził kilkanaście postępowań egzekucyjnych, to jednak generalnie postępowania te kończyły się umorzeniem jako bezskuteczne. Podobnie było zresztą – za wyjątkiem dwóch przypadków, w których zobowiązania wyegzekwowano częściowo – z pozostałymi postępowaniami egzekucyjnymi prowadzonymi przez pozostałych komorników.

W sytuacji gdy praktycznie całość przychodów z prowadzonej działalności gospodarczej wyrażała się we wpłatach gotówkowych to zajęcie konta przedsiębiorstwa nie na wiele się wierzycielom zdało. Naturalnym we tej sytuacji stało się skierowanie egzekucji do majątku nieruchomości dłużniczki ale nie miało to wpływu na poziom bieżących dochodów oskarżonej.

Sąd zważył co następuje :

Zgodnie z art. 57 § 1 k.k.s. podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w § 1 wpłacono w całości należny podatek na rzecz właściwego organu (§ 2 art. 57 k.k.s.).

W myśl art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstępek czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Podmiotem wykroczenia określonego treścią art. 57 § 1 k.k.s. jest podatnik. Posiadanie statusu podatnika przez A. Z. w odniesieniu do podatków dochodowego i (...)w okresie objętym treścią zarzutów nie budzi wątpliwości.

Istotą wykroczenia penalizowanego przez art. 57 k.k.s. jest uporczywość zachowania podatnika, która przejawia się w długotrwałym uchybieniu lub permanentnym uchybieniu terminom do zapłacenia należnego podatku.

Strona podmiotowa obejmuje umyślność z zamiarem bezpośrednim. Przesądza o tym ustawowe wyrażenie modalne "uporczywie". Kodeks karny skarbowy penalizuje tylko uporczywe niewpłacanie w terminie podatku (vide :

Komentarz do art. 57 kodeksu karnego skarbowego - F. P. „Kodeks karny skarbowy. Komentarz.” Tom II (art. 54-191). Zakamycze, 2006.

Na gruncie prawa karnego powszechnego przy podobnym pojęciu występującym np. przy karalnej niealimentacji (art. 209 k.k.) przyjmuje się, że uporczywość oznacza powtarzające się uchylanie, zabarwione przy tym ujemnie z powodu złej woli sprawcy, zakłada więc wielokrotność zaniechania i to w sytuacji gdy mimo że ma on obiektywnie możliwość wykonania obowiązku, nie dopełnia go, ignorując swój obowiązek (zob. np. M. Szewczyk, w: Kodeks karny, t. II, s. 628; R. Góral: Kodeks karny, s. 282 oraz post. SN z 18 VII 1996 r., I KZP 15/96 czy wyr. SN z 27 II 1996 r., II KRN 200/96, OSNPP 1996, nr 10, s. 11, poz. 7 i 8).

Na gruncie obowiązku podatkowego można wykorzystać powyższy dorobek doktryny i orzecznictwa, choć z pewną ostrożnością. Nie można bowiem uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie. Chodzi bowiem o brak środków na sam podatek, który reguluje się "od czegoś" (dochód, czynności itd.) w sytuacji, gdy istniały środki finansowe na tę transakcję, która jest podstawą opodatkowania. Zła wola podatnika polega tu na tym, że gromadzi on środki na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą ich posiadania także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, np. z rozłożenia podatku na raty czy odroczenia jego płatności.

Uporczywości zdaniem Sądu nie można tu zatem ograniczać do sytuacji, gdy podatnik ma środki na podatek, ale mimo to uporczywie go nie płaci. Należy też pamiętać, że w języku polskim "uporczywy" oznacza także stan "utrzymujący się długo", niekoniecznie powtarzający się (zob. Słownik języka polskiego, t. III, s. 610). Zatem i długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu podatku (raty, zaliczki) może też być potraktowane jako uporczywe niepłacenie podatku w terminie. W zależności zatem od wielorazowości zachowań lub ich jednorazowości mamy do czynienia z czynem ciągłym (art. 6 § 2) lub trwałym (vide : Komentarz do art. 57 kodeksu karnego skarbowego Tomasz Grzegorzczak „Kodeks karny skarbowy. Komentarz” , Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III.).

Pamiętać należy, iż przedmiotem zaległości podatkowych A. Z. których w okresie objętym treścią zarzutu drugiego nie uiszcza w jakiegokolwiek części, są należności z tytułu podatku (...). Podatek od towarów i usług ((...) od ang. - V. (...) podatek od wartości dodanej) jest podatkiem pośrednim, obciążającym w ostatecznym rachunku konsumenta finalnego. Podatek ten z tego tytułu z założenia ma być podatkiem neutralnym dla przedsiębiorcy.

Jak to wyżej zauważono podatek płacony jest „od czegoś”.

W sytuacji gdy powstaje obowiązek podatkowy w tym wymiarze jak w przypadku oskarżonej oczywistym jest, iż w przypadku prowadzenia działalności w tym rozmiarze niezbędne jest zaangażowanie pewnych środków finansowych ale trudno byłoby uznać je za znaczne. Można oczywiście przyjąć iż wypracowywane przez podatnika środki finansowe nie pozwalały na bieżącą obsługę wszystkich zobowiązań finansowych ale najwyraźniej, uwzględniając min. okres powstania zobowiązań oraz czas zakończenia działalności , wpływające do prowadzonej przez nią firmy środki przeznaczone były przede wszystkim na pokrycie kosztów jej bieżącej działalności z pełnym pominięciem zobowiązań publicznoprawnych związanych z prowadzoną działalnością. O ile takie działanie można „zrozumieć” patrząc na rzecz z punktu widzenia krótkotrwałych interesów podatnika, którzy może być zainteresowany w dalszym trwaniu firmy pomimo jej katastrofalnej sytuacji finansowej o tyle oczywistym jest, iż zaniechanie płacenia podatku jest efektem nie tyle braku jakichkolwiek środków finansowych czy pokrywaniu wyłącznie zobowiązań korzystających z pierwszeństwa przed zobowiązaniami podatkowymi lecz wynikiem decyzji podejmowanej z pełnym rozmysłem – motywowanej chęcią utrzymania dalszego funkcjonowania podmiotu gospodarczego.

Dodać należy , iż ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 – t. jedn. ze zm.) przewidywała w okresie powstania obowiązku podatkowego i przewiduje nadal w swoich przepisach , w szczególności w Rozdziale 7a, możliwość skorzystania przez podatnika z kilku alternatywnych sposobów uzyskania ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych.

Oskarżona z żadnej z tych prawnych możliwości nawet nie próbowała skorzystać wybierając inny sposób „uzyskania ulgi” – regulowanie ze zwłoką albo w ogóle zobowiązań podatkowych . .

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał ,iż realizacja przez oskarżoną A. Z.znamion dwóch wykroczeń z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. nie może budzić wątpliwości.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd miał w szczególności na uwadze okoliczności przedmiotowe zarzuconych oskarżonej czynów , fakt, iż należność publicznoprawna wskazana w akcie oskarżenia do daty orzekania przez Sąd I instancji w zakresie punktu pierwszego nie została zapłacona w większej części zaś w odniesieniu do punktu drugiego w całości nie została uregulowana, to iż była ona już uprzednio karana za przestępstwo i wykroczenie karno – skarbowe.

Nadto Sąd miał na względzie, iż stosownie do treści art. 48 § 4 k.k.s. wymierzając karę grzywny za wykroczenie skarbowe uwzględnia się także stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał, iż wymierzenie oskarżonej – przy zastosowaniu art. 50 § 1 k.k.s. - łącznie kary grzywny w wysokości 900 zł jest karą dostatecznie dolegliwą spełniającą cele wychowawcze i zapobiegawcze , które ma ona osiągnąć względem skazanej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania, uwzględniając aktualne uwarunkowania finansowe w jakich funkcjonuje oskarżona, orzeczono po myśli przepisów powołanych w punkcie II wyroku.

Sędzia: